

คำนำสำนักพิมพ์

รุ่งอรุณหลังวันสิ้นโลก เป็นนิยายแนวโลกอนาคต เกี่ยวกับซอมบี้ อ่านแล้วให้ความรู้สึกเหมือนกำลังดูซีรีส์เรื่อง *Walking Dead* นิยายเรื่องนี้จะทำให้คุณตื่นเต้นไปกับเรื่องราวยากคาดเดาต่างๆที่เกิดขึ้น และเบรกความน่ากลัวของซอมบี้ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างพันเอก เบอร์ตันกับนักศึกษาระดับปีที่พยายามแสดงให้เห็นว่าตัวเองไม่แก่ แต่จริงๆแล้วฉลาดมาก ระหว่างนั้นก็มิตัวละครอื่นช่วยสร้างความสนุกจนหลุดเข้ามาหลายครั้งท่ามกลางความโหดร้ายของซอมบี้ ถือเป็นการคลายเครียดได้เป็นอย่างดี และสนุกจนวางไม่ลง

Rose
PUBLISHING

มีนาคม 2562

บทที่ 44

สัตว์ประหลาด

“เจน วอลลิส” เสียงเย็นเยียบของไฮน์ดังขึ้นอีกครั้ง
บรรยากาศเสมือนมีคลื่นได้นำชัดโถม ทำให้เซียวเหยียนที่คั่นกลางระหว่าง
พวกเขาหายใจแทบไม่ทั่วท้อง

“เขาเป็นทหารเทคนิคเพียงคนเดียว ผมกับทีมของคุณต่างก็ได้รับสิทธิ์
ให้มิกำลังเสริมทหารเทคนิค” เจนหัวเราะเสียงเบา เลื่อนนิ้วมือขึ้นไปบีบ
ลำคอเซียวเหยียน “หรือให้ผมหักคอเขา แบบนี้เราก็คงเทียบกันแล้ว”

มาร์คกับลิฟซึกดาบที่สะพายอยู่บนหลังออกมา เดินไปตรงหน้าเจน
บรรยากาศจึงยิ่งตึงเครียด

เซียวเหยียนกลืนน้ำลาย เขารู้สึกได้ถึงเรี่ยวแรงบนปลายนิ้วของเจน
เจ้าคนเลี้ยสติดไม้ไม่ได้ล้อเล่น เขาเป็นแค่ทหารเทคนิคเท่านั้น! ไม่ต้องจริงจัง
กันขนาดนี้ได้ไหม!

ว่าที่พันตรี ชารอนไม่มีทีท่าจะห้ามปรามเจนแม้แต่น้อย ตรงกันข้าม
กลับยืนขวางอยู่หน้าฝ่ายนั้น พร้อมประจันหน้ากับลิฟและมาร์ค

ไฮน์นิ่งเยียบ เซียวเหยียนเห็นไอสังหารดุเดือดในแววตาของเขา
แผ่ซ่านออกมาล้นเจน วอลลิส เป็นชั้นๆ กลางอากาศ

พระเจ้า! ตอนนี้กำลังอยู่ในระหว่างทำภารกิจเสี่ยงตายไม่ใช่หรือ
พวกเขาจะมีชีวิตรอดจากฐานบัญชาการนี้ได้หรือไม่ก็ยังเป็นปัญหา! เขา
ติดตามใครก็เป็นภาระทั้งนั้น! ไม่ได้ช่วยเพิ่มอัตราความสำเร็จของภารกิจ

เสียหน่อย!

เทอร์มินัลของเซียวเหยียนแสดงผลว่ามีคนขององค์กรริบเบิลหลาย
คนกำลังมุ่งหน้ามาทางพวกเขา!

สายตาของไฮน์สับประสานกับเซียวเหยียน เพียงช่วงเวลาสั้น ๆ
เซียวเหยียนก็รับรู้ถึงพลังดั้งเดิมบางอย่าง เขาไม่รู้ว่าชายคนนี้คิดอะไรอยู่
แต่ความเจียบงันของอีกฝ่ายในเวลานี้ทำให้บรรยากาศยิ่งตึงเครียดจนถึง
ขีดสุด

“ลิฟ มาร์ค ไปกันต่อ”

ทันใดนั้นไฮน์ก็หมุนตัวพาคนอื่นเดินมุ่งหน้าเข้าสู่โถงทางเดินทางซ้าย
เซียวเหยียนหนึ่งอึ้ง บอกไม่ถูกว่าเป็นเพราะไฮน์ล้มเลิกอย่างง่ายดาย
เกินไป หรือเพราะการอ่อนข้ออย่างไม่อ้อมค้อมแบบนั้นไม่เหมือนนิสัย
ของไฮน์เอาเสียเลย

แต่ไม่ว่าอย่างไรเจนนีก็ปล่อยมือจากเซียวเหยียน ก่อนถือโอกาส
หยิกแก้มเขาทีหนึ่ง “เป็นไง ตกใจแะเลยสิ”

เซียวเหยียนยกมือมองเขาแวบหนึ่ง หมอนี่ยิ้มราวกับเมื่อกี้ไม่มีอะไร
เกิดขึ้น โทสะพวยพุ่งขึ้นมาสู่มทรวงอย่างไม่มีสาเหตุ แต่ตอนนี้ไม่มีเวลา
ระเบิดออกมา เมื่อเผชิญหน้ากับคนบ้าบิ่น เขาก็ไม่มีต้นทุนเหลือให้โมโห
เดือดดาล

“ไปเถอะ ว่าที่พันตรี ชารอน” เซียวเหยียนไม่พูดพาลำแม่แต่คำเดียว
เขาหันร่างไปทางโถงทางเดินด้านขวา

เวลานี้มาร์คที่เดินตามไฮน์กำลังสะกดกลั้นโทสะ กดเสียงต่ำแล้วว่า
“หัวหน้า ทำไมถึงปล่อยให้เด็กใหม่ไปกับเจนนี วอลลิส ละ หมอนั้นไม่มีทาง
ปกป้องเขาได้แน่! เจนนี วอลลิส แคอยากแย่งกับพวกเราเท่านั้น!”

ในใจของมาร์คั้น ตอนยานที่เซียวเหยียนโดยสารมาเกิดอุบัติเหตุ
ครั้งแรก พวกเขาเป็นคนช่วยไว้ ภายหลังก็ออกปฏิบัติภารกิจกับพวกเขา
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ก็เป็นธรรมดาที่เซียวเหยียนจะเป็นทหารเทคนิคของ
พวกเขา

ไฮน์ไม่ปริปาก ลิฟกลับแค้นเสียงฮึบๆ “ถ้าตอนนั้นหัวหน้าแย่งกับ

ไอ้คนเสียสตินั้น นายคิดว่าเรื่องที่เขาบอกว่าจะหักคอเซียวเหียนเป็นเรื่องล้อเล่นหรือไง”

มาร์คเงียบเสียง

“ยังงั้นซะ...ถ้าเจน วอลลิส ปล่อยให้เขาเป็นอะไรไป ฉันจะฟันหัวของไอ้คนเสียสตินั้นซะ”

ลิปมองแผ่นหลังของไฮน์ เธอสัมผัสได้อย่างชัดเจนถึงกลิ่นอายเย็นเยียบรอบตัวเขา ช้ายังกดดันจนเธอหายใจติดขัดไปหมด เธอไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมมาร์คจอมหัวทึบถึงไม่รู้สึกละเลย แคมยังพูดพล่ามอยู่นานสองนาน จนนั้นเธอจึงว่าอย่างเยิ่นชา “มาร์ค จะฟันหัวของเจน วอลลิสอีกก็ปีน่ายถึงจะทำได้”

เมื่อเซียวเหียนกับทิมของเจนเดินผ่านโถงทางเดินอย่างเงียบเซียบถึงบริเวณพื้นที่วงกลมกลายเป็นศูนย์กลางแห่งหนึ่ง พอเงยหน้าขึ้น ทันใดนั้นเจนก็กระซอกเซียวเหียนไปด้านหลัง มือสังหารหลายคนพุ่งลงมาจากที่สูง ดาบคมกริบวาดผ่าน ชารอนสกดไว้ได้อย่างหวุดหวิด สมาชิกทีมคนอื่นเปิดศึกกับมือสังหารพวกนั้น เจนกลับไม่มีทีท่าจะออกโรง แต่ถอยหลังไปที่ละก้าวๆ เซียวเหียนที่อยู่ด้านหลังถูกดันไปติดกับผนัง ซึ่งเจนก็ไม่มีทีท่าจะหยุด ออกแรงเบียดเขาติดกับผนังต่อไป แผ่นหลังของเซียวเหียนแนบกับผนัง หน้าอกติดกับแผ่นหลังของเจน ขณะที่ถูกเบียดจนแทบหายใจไม่ออก เขาก็จำต้องหุบไหล่ของเจน เขารู้ว่าหมอนี่จริงจัง!

เสียงคมดาบปะทะกันบาดหัวใจเขาอยู่ทุกเวลา แต่เจนกลับไม่แยแส

“นายกำลังรอนันนั้นหรือไง เซียวเหียน” เสียงของหมอนี่ยังเจือด้วยแววหยอกเย้า

และในเวลานั้นเอง มือสังหารคนหนึ่งก็พุ่งเข้ามาทางเจน เซียวเหียนนึกว่าในที่สุดเจนก็จะออกโรงเสียที ทว่าหมอนี่กลับทำแค่ออกแรงเบียดมาด้านหลังยิ่งกว่าเดิม กระดุกแถวหน้าอกของเซียวเหียนถูกเบียดจนแทบหักในเวลาเดียวกัน เจนก็ล้วงปืนประจำตำแหน่งออกจากบั้นเอว เมื่อดาบของอีกฝ่ายฟันลงมาอยู่ในระยะที่ห่างจากศีรษะของเขาไม่ถึงหนึ่งนิ้ว กระสุนก็ทะลวงกะโหลกศีรษะของมือสังหาร ก่อนที่สมองจะระเบิด เจนก็ตัวตุ๋น

เตะฝายนั้นออกไป ปฏิบัติยาโต้ตอบของเขารวดเร็วจนเกินขอบเขตของมนุษย์ ในเป็นทุกระบอบก็มีกระสุนลોકเป้าหมายเพียงสามนัด เชียวเหียนคิดไม่ถึงว่าเจินจะใช้ไปหนึ่งนัดแล้ว ช่างเป็นการสิ้นเปลืองอย่างवादดี!

“เชียวเหียน นายยังไม่ได้ตอบคำถามฉัน” เจนยกขาข้างหนึ่งขึ้น ถูสน์เท้าไปตามน่องของเชียวเหียน ทั้งที่เป็นการหยอกเย้า แต่สำหรับเชียวเหียนแล้วกลับอันตรายเหลือร้าย

“เปล่า...” เชียวเหียนใช้เรียวแรงทั้งหมดที่จะเค้นเสียงออกมาได้

“เปล่าอะไร” เสียงเบาเนิบของเจนกวโนโสะอย่างถึงที่สุด

“ผม...ไม่ได้งอนคุณ...” เชียวเหียนรู้สึกตัวเองไม่มีศักดิ์ศรีเอาเสียเลย เพียงแต่เขาไม่รู้เหมือนกันว่าศักดิ์ศรีมีอะไรดี

ทันใดนั้นพละกำลังที่กดทับอยู่บนช่องอกก็หายไป เจนชักดาบสองคมออกมาทันที เข้าร่วมการต่อสู้

เชียวเหียนเบิกตากว้าง มองการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายไม่ทันด้วยซ้ำ เจนเพียงแต่ไถ่ตัว มือที่กุมดาบของมือสังหารสองคนก็ถูกตัด ศีรษะของมือสังหารคนที่สามถูกฟันร่วง ทุกอย่างง่ายดายสำหรับเขา ทุกการกระโดด ทุกครั้งที่ตัวดาบ ล้วนแม่นยำไร้ที่ติราวกับผ่านการคำนวณจากเทอร์มินัลมาหลายร้อยครั้ง ต่อให้เชียวเหียนรู้ว่าทุกอย่างเกิดจากสัญญาตมของเจิน วอลลิส ก็ตาม จากนั้นเจินก็ยื่นมือข้างหนึ่งกับไหล่ของสมาชิกทีมคนหนึ่ง แล้วก็หมุนตัววงใหญ่ ศีรษะของมือสังหารสองคนก็แยกออกจากบ่าของพวกเขา หลายสิบวินาทีให้หลังก็เหลือมือสังหารคนสุดท้ายคุกเข่าอยู่บนพื้น แขนทั้งสองข้างถูกฟันจนขาด ซึ่งขาข้างหนึ่งของเจินเหยียบอยู่บนไหล่ของเขา เจนหลุบสายตามองต่ำ ราวกับเทพแห่งความตายที่กำลังร่อนลงมา

“พวกนายไม่มีทางไปถึงห้องควบคุมหลัก” ฝายนั้นเหวี่ยงหน้าหัวเราะ เจนกลับเก็บดาบ ก้าวไปทางเชียวเหียนช้าๆ จับแขนเขาขึ้น แล้วเดินไปหน้าโถงทางเชื่อมตรงดิ่งทางหนึ่ง เบื้องล่างโถงทางเชื่อมก็คือชั้นล่างของฐานบัญชาการ

สมาชิกทีมคนอื่นๆ พวกกันเดินไปหาเจิน

มือสังหารคนนั้นมองเหตุการณ์ทุกอย่างด้วยความมั่นใจ จนกระทั่งว่าที่พันตรี ชารอนกระโดดลงไปเป็นคนแรก

“นายไม่ได้จะฆ่าฉันเหรอ”

ริมฝีปากของเจนผู้ตรอยยิ้มหยาบเกรียม ออกแรงกระชับเชียวเหียนไวในอ้อมกอด รอยยิ้มยิวนกวนโมโห “ท่านาย? ฉันยังตั้งใจจะให้นายดูฉันเข้าห้องควบคุมหลักอะไรนั่นด้วย!”

พูดจบเขาก็หงายหลังลงไป เชียวเหียนหลับตาแน่น สบถในใจว่า บัดจบ เอาอีกแล้ว เขาเกลียดภวะไร้น้ำหนักจับใจ และที่น่าเศร้ากว่าคือ เขาคิดว่าความรู้สึกแบบนี้เป็นเรื่องปกติไปแล้ว

เจนพาเชียวเหียนปรับทิศทางการลงอากาศ ก่อนลงพื้นอย่างมั่นคง เชียวเหียนถูกหนีบอยู่ใต้รักแร้ของเขา เมื่อคลายวงแขนออก เชียวเหียนยืนนิ่งแล้ว ทันใดนั้นจุดเชื่อมต่อของทางเดินตรงดังก็ถูกปิด ชารอนกับคนอื่นๆ มองขึ้นไปทันที

“เกิดอะไรขึ้น เชียวเหียน เรื่องที่นายเจาะระบบควบคุมหลักถูกจับได้แล้วหรือเปล่า”

เชียวเหียนในเวลานั้นนิ่งอึ้ง และเพิ่งรู้สึกเหมือนมีพลังแปลกๆ สายหนึ่งกำลังเคลื่อนไหวอยู่ในสมอของเขอย่างเงิบเงิบ ไม่ว่าจะหลบเลี่ยงอย่างไร อีกฝ่ายก็ตามประกบเป็นเงาตามตัว

ทันใดนั้นเจนก็กระซอกเครื่องเชื่อมต่อเทอร์มินัลของเชียวเหียนออก ข้อมูลทุกอย่างตรงหน้าขาดหายไป สัญญาณเตือนภัยของฐานบัญชาการดังขึ้นทันที

“หัวหน้า! คุณทำอะไร!” ชารอนทำหน้าที่ไม่เข้าใจ

สีหน้าของเจนกลับเย็นชาอย่างร้ายกาจ เขายึดผมของเชียวเหียน น้ำเสียงปราศจากเวทียอกหล้อ “สมอของเขาถูกรบกวนแล้ว”

เชียวเหียนหายใจถี่ ความรู้สึกที่เป็นอิสระในช่วงพริบตานี้ทำให้เขาแทบยืนไม่อยู่

เขาออกจากเทอร์มินัลก็หมายความว่าเขาเจาะระบบควบคุมหลักของที่นี่ล้มเหลว! แต่ถ้าเจนตัดการเชื่อมต่อระหว่างเชียวเหียนกับเทอร์มินัล

ไม่ทัน ก็มีโอกาสนิ่งที่ผู้ขัดขวางซึ่งแทรกแซงสมองจะเจาะเข้าไปในจิตใต้สำนึกของเซียวเหียน ช้างป่วนสมองของเขาอีกด้วย

ประสบการณ์ของเขายังไม่พอจริง ๆ

ขั้นนี้ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิด

เสียง ‘จืด ๆ’ ดังมาจากเหนือศีรษะ ทุกคนเงยหน้าขึ้น ก็เห็นซอมบี้แขนขาบิดเบี้ยวสี่ต้นปีนป่ายอยู่เหนือศีรษะพวกเขา ไม่เหลือเค้าของมนุษย์อีกต่อไป ดวงตาแดงก่ำเหมือนจะแตกถลน

ขณะที่ต้นหนึ่งในนั้นกระโดดลงมา เจนก็กดเซียวเหียนให้หมอบลงคมดาบวัดฟัน ซอมบี้ต้นนั้นส่งเสียงจืด ๆ วินาทีที่หลบรูป ซอมบี้อีกสามตนก็ประชิดเข้ามา

ของเหลวข้นหนืดสีเหลืองอมเขียวไหลหยดจากคมดาบของเจน หัวใจที่หยุดนิ่งของเซียวเหียนกลับมาเต้นอีกครั้ง เขาหยิบเครื่องมือเก็บตัวอย่างแบบพกพาจากนั้นเอาด้วยสัญชาตญาณ เก็บของเหลวเหนียวหนืดนั้นไว้เป็นอย่างดี ดูจากรูปลักษณ์ของซอมบี้พวกนี้แล้ว องค์กรริบเบิลต้องดัดแปลงพวกมันแน่นอน! เซียวเหียนไม่รู้ว่าจะมีชีวิตรอดจากที่นี่ได้หรือไม่ แต่ด้วยความกระหายอยากเจาะลึกและความอยากรู้อยากเห็นในฐานะผู้เรียนรู้ เขาต้องรู้ให้ได้ว่าองค์กรริบเบิลทำอะไรกับซอมบี้พวกนี้!

ซอมบี้สามตนกระโดดลงมาพร้อมกัน เหล่าทหารรบพิเศษเปิดคิกล่าฟันขึ้นอีกครั้ง คมดาบของซารอนฟันเข้าที่ต้นหนึ่งในนั้น มันหลบรูปอย่างคล่องแคล่ว ร่างกายที่แทบจะแยกเป็นสองท่อนสมานกันอย่างรวดเร็วภายในเวลาสองสามวินาที พร้อมส่งเสียงที่เข้าขั้นทำทนาย

ซารอนขบเซียวเคี้ยวฟัน เธอสะบัดดาบ “พวกนี้มันตัวอะไร!”

เซียวเหียนสวมเครื่องเชื่อมต่อเทอร์มินัลอีกครั้ง ทำการวิเคราะห์ตัวอย่าง แล้วเขาก็ต้องตะลึงงัน ในยีนของซอมบี้พวกนั้นมีดีเอ็นเอของแมงมุมกับกิ้งก่าผสมอยู่!

นี่แทบเป็นไปไม่ได้! ยีนระหว่างสปีชีส์มีช่องว่างที่ไม่สามารถก้าวข้ามไปได้ พวกมันจะต่อต้านกันและกัน องค์กรริบเบิลทำได้อย่างไร

นิ้วของเจนชี้ลงเส้นผมของเซียวเหียน เซียวเหียนเงยหน้าขึ้นก็เห็น

รอยยิ้มหยอกเย้าว่าเย็นเยือกบนริมฝีปากของเจน

“เป็นเด็กดีอยู่ที่นี่ อย่าขยับ แล้วก็ดูแลสมองของนายให้ดี”

พูดจบ เจนกุมดาบพร้อมเรียกซารอน ก่อนพุ่งพรวดออกไป เรือนผมของเขาสะบัดพลิว สัตว์ส่วนบนแผ่นหลังก่อให้เกิดพลังปะทุบางอย่างที่ยากจะคาดคะเน

ทันใดนั้นซารอนก็พาดฟันไปทางซอมบี้เหล่านั้นอย่างเอาเป็นเอาตาย ทุกดาบที่ตัวฟันฉับ ซอมบี้พวกนั้นก็สลายในเวลาพริบตาเดียว เจนฟันซาลงบนรอยดาบของซารอนอย่างแม่นยำอีกครั้ง ในความเฉียบขาดแฝงความบ้าระห่ำวูบหนึ่ง

เซียวเหียนมองทุกอย่างเบื้องหน้าด้วยความตะลึง

เขารู้ว่าเจนกับไฮน์แตกต่างกันคนละขั้ว ไฮน์เย็นชาเรียบเฉยกับการเข่นฆ่า ส่วนเจนกลับดื่มด่ำกับมัน

แต่พวกเขา - ร้ายกาจเหมือนกัน

เมื่อเซียวเหียนรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างประชิดลำคอของเขา เจนก็ไหววูบมาถึงตัวเขาทันที มือหนึ่งถือดาบ อีกมือหนึ่งกระทุ้งด้ามดาบอย่างแรงคมดาบเสียบทะลุศีรษะของซอมบี้ตนที่อยู่ด้านหลังเซียวเหียน เสียงดังฟุบมันลั่นลงราวกับดินโคลน ใบหน้ายังคงมีความบ้าคลั่ง

“เด็กดี” ริมฝีปากของเจนขยับ ราวกับคำสาปจากนรกภูมิ

เซียวเหียนสูดลมหายใจเข้าลึกเอือกหนึ่ง เจนกระชับไหล่ของเขาเป็นเชิงให้เดินหน้าต่อ เซียวเหียนอาศัยความจำเลือกโถงทางเดินที่ลงไปสู่ชั้นล่างเส้นนั้น

ขณะที่พวกเขาเข้าไปกันทั้งคณะแล้ว โถงทางเชื่อมด้านหลังก็ปิดทันที พ่นถูกปกคลุมด้วยภาพฮอโลแกรม ใบหน้าของศาสตราจารย์แมนสันปรากฏบนจอภาพ

“ยินดีต้อนรับสู่ถ้ำของฉัน ขอให้พวกคุณผจญภัยกันอย่างมีความสุข”

เซียวเหียนสับสนกับใบหน้าของศาสตราจารย์แมนสันไปชั่วขณะ ครู่เดียวก็เข้าใจว่านั่นเป็นแค่การล้อเล่นสุดชั่วร้ายขององค์กรริปปิลเท่านั้น จุดเชื่อมต่อข้างหน้าถูกเปิดออก วินาทีนั้นทุกคนต่างหยุดฝีเท้า เจน

ขวางอยู่หน้าเขี้ยวเหยียน

“เฮ้ ข้างหน้ายังมีอะไรอีก” ชารอนเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงที่เล่นทีจริง แต่เขี้ยวเหยียนรู้ว่าเธอจริงจังแค่ไหน

“สัตว์ประหลาดเลือดผสม” เขี้ยวเหยียนกดเสียงต่ำ

เขารู้ว่าตอนนั้นให้ตายเขาก็ไม่ควรทำใจยอมรับภารกิจสมควรตายนี้ แต่เสียใจภายหลังตอนนี้ก็ไม่มีความหมายแล้ว อย่างน้อยนักวิจัยพวกนั้นก็ไม่มีแม้กระทั่งโอกาสจะได้เจอสัตว์ประหลาดพวกนี้ด้วยซ้ำ

ถ้าเขาตายแล้ว น่าจะถูกจารึกชื่อบนอนุสาวรีย์ที่จัตุรัสกลางเมืองละมั้ง หวังว่าจะไม่สลักบนตำแหน่งสูงเกินไป แบบนั้นคนอื่นจะมองไม่เห็น เคยคิดจะยื่นพร้าบ่นต่อว่าต่อหว่านชื่อเขาไปตลอดชีวิต คิดแล้วเขี้ยวเหยียนก็รู้สึกปวดเคียรเวียนเกล้า

เจนไม่ได้รีบร้อนเดินหน้า อีกด้านหนึ่งของจุดเชื่อมมิติสนิท ในเมื่อองค์กรริบเบิลรับรู้การมาเยือนของพวกเขาแล้ว ไม่มีทางที่เบื้องหน้าจะเป็นน้ำขายามบายแสนอร่อย มิหนำซ้ำตรงนี้ไม่มีใครชอบชาแดงกับของหวาน เขี้ยวเหยียนรู้ว่าพวกเขากลายเป็นหนูขาวที่องค์กรริบเบิลใช้ทดลองพลังการฆ่าฟันของซอมบี้เลือดผสมเหล่านี้ เขาจำต้องฝากความหวังกับเจน วอลลิส และคาดหวังว่าเขากับทีมของเขาจะยืนหยัดจนถึงท้ายที่สุดได้

เจนปล่อยเครื่องให้แสงสว่างออกไป พื้นที่เบื้องหน้าสว่างทันที นั่นเป็นผนังทรงโค้ง บนผนังมีประตูไทเทเนียมเนื้อหนาเรียงเป็นชั้นราวกับชั้นหนังสือบนประตุมิราห์ ในฐานะทหารเทคนิค เขี้ยวเหยียนเข้าใจทันทีว่ามีอะไรซ่อนอยู่ด้านหลังของประตูเหล่านี้

เจนกำลังจะเดินเข้าไป เขี้ยวเหยียนกลับหยุดเขาไว้

“เป็นอะไรไป” เจนหันหน้ามา

“นั่นเป็น...ห้องเก็บตัวอย่างของฐานบัญชาการนี้...มีสัตว์ประหลาดที่พวกเขาสร้างไว้มากมาย” เขี้ยวเหยียนบอกด้วยท่าทีจริงจัง

นิ้วของเจนเฉียดผ่านปลายจมูกของเขี้ยวเหยียน รอยยิ้มกรั้มกริ่มของเขามีแววชิงชังแฝงอยู่หลายส่วน “ซื่อป้อ ฉันเองก็เป็นสัตว์ประหลาดเหมือนกัน”

พูดจบ เจนก็ย่างเท้าก้าวแรก ในช่วงพริบตา นั้น เซ็นเซอร์บนพื้นก็จับตัวตนของเจนได้ พลันสว่างขึ้นมาทันที ทุกคนจึงเพ่งมองเห็นชัดเจนว่าบนพื้นเป็นตราสัญลักษณ์ทางเซนขององค์กรริบเบิล

เซียวเหียนจะก้าวตามไป แต่เจนกลับยกมือขึ้น ส่วนซารอนกดไหล่ของเซียวเหียนไว้

เจนเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย สายตากวาดมองประตูแต่ละบาน ทันใดนั้นประตูบานที่อยู่ตรงหน้าเขาก็เปิดออกกะทันหัน มีบางอย่างพุ่งออกมากระโจนเข้าไปใส่เจนโดยตรง

เซียวเหียนถอยหลังไปครึ่งก้าว มองสัตว์ประหลาดดุร้ายตนนั้น อ้าปากอันท่าสะพรึงกลัวจะเขมือบศีรษะของเจน เหตุการณ์ราวกับภาพลวงตา ร่างของเจนขยับวูบ กระโดดติดตัวขึ้นไปอยู่ด้านหลังของสัตว์ประหลาด กระแทกเข้ากับท้ายทอยของมันเป็นอย่างแรง

ส่วนหัวของสัตว์ประหลาดตนนั้นยังมีเอกลักษณ์ของขอมบ้อย่างชัดเจน แต่ขนาดร่างกายกลับใหญ่เป็นเท่าตัวของขอมปีศาจ

มันส่งเสียงอุทานต่ำ ร่างกายขนาดใหญ่ไม่เป็นอุปสรรคกับการเคลื่อนไหวอันปราดเปรียว

พลังการรักษาร่างของสัตว์ประหลาดตนนี้รวดเร็วเกินไป วิธีที่จะฆ่ามันให้ได้ผลที่สุดมีเพียงตัดหัวมันเท่านั้น

เจ้านันตวัดกรงเล็บตะปบมาทางแผ่นหลังของเจน เจนกลับเหยีบแขนของมันแล้วติดตัวขึ้น เปลี่ยนทิศทางการกลางอากาศ ตวัดดาบสองคมฟันฉับเข้าที่คอของมันอย่างแรง สัตว์ประหลาดพยายามสะบัดเจนให้พ้น เจนสะบัดดาบ ลงมาที่พื้นอย่างว่องไว สัตว์ประหลาดหายใจหอบ บาดแผลบนลำคอสมานกันอีกครั้ง

เจนเสายืมที่มุมปาก ทันใดนั้นก็สะบัดดาบในมือขวากะทันหัน กรงเล็บของสัตว์ประหลาดปิดคมดาบออกไป ในเวลาเดียวกัน เจนก็สาวเท้าอย่างรวดเร็ว ดาบในมืออีกเล่มหนึ่งเสียบจากคางทะลุขึ้นไปถึงสมอง

สำหรับเซียวเหียนแล้ว นั่นเป็นวิธิจอมดีที่เสี่ยงอันตรายอย่างยิ่ง แม้สำหรับเจนแล้วจะไม่ได้ถือว่าเป็นอะไรก็ตาม เจ้าตัวไม่มีการหายใจหอบ

หัวใจเต้น แต่เชียวเหียนไม่เห็นความล้าพองฉายบนใบหน้าของเขา เขายกมือขึ้นทำสัญญาณมือ ความหมายคือ ‘ระวังตัวเต็มที’

ในเวลาเดียวกัน ประตูพวกนั้นก็เปิดออกทั้งหมด หัวใจของเชียวเหียนแทบพุ่งขึ้นมาจุกที่คอหอย

เห็นเพียงสัตว์ประหลาดรูปร่างประหลาดจำนวนนับไม่ถ้วนพุ่งออกมาในคราวเดียวกัน!

ซารอนคว้าตัวเชียวเหียน พวกเขาไม่มีโอกาสได้ตอบด้วยซ้ำ เป็นฝ่ายถูกสัตว์ประหลาดพวกนั้นไล่ล่า พลันพื้นที่รู้สึกกว้างขวางก็คับแคบขึ้นมา ซารอนพาเชียวเหียนหลบสัตว์ประหลาดตนหนึ่งไป สัตว์ประหลาดอีกตนหนึ่งก็มาประชิดตรงหน้า ขณะที่มันอ้าปากกว้าง เชียวเหียนรู้สึกวูบไปหน้าสัมผัสได้ถึงไอที่เจ้านี้พุ่งออกมา ทันใดนั้นเจนนึกเหียนหัวของมันก่อนแทงไปที่กลางกระหม่อม มันหลบวูบได้อย่างรวดเร็ว เจนจึงตัดได้แค่ใบหูของมัน

ท่ามกลางศึกโกลาหล เชียวเหียนได้ยินเสียงดังวู้งในหู เสียงคำรามของสัตว์ประหลาด ดาบที่นักรบพิเศษวัดฟาดฟัน เขาแยกแยะทิศทางไม่ออก แขนของทหารรบพิเศษคนหนึ่งถูกสัตว์ประหลาดฉีกกระชาก พลังต่อสู้ลดลงในพริบตา สัตว์ประหลาดอีกตนขยับเข้าที่เอวทหารคนนั้น สัตว์ประหลาดสองตนฉีกทิ้งเขาในพริบตา

เชียวเหียนอ้าปากกว้างแต่กลับเปล่งเสียงไม่ออก นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นทหารรบพิเศษตายอย่างอเนกอนาถเช่นนี้

“เชียวเหียน! ใจลอยอะไรของนาย!” เจนหลุดเขาเข้ามาในอ้อมกอดฉับพลัน สัตว์ประหลาดตนหนึ่งจึงกระโจนใส่อากาศ

เหลือบตาขึ้นเล็กน้อย เชียวเหียนไม่เห็นความเศร้าโศกใดๆ ที่สูญเสียผู้ใต้บังคับบัญชาบนใบหน้าของเจน อารมณ์ส่วนเกินลักษณะนี้รังแต่จะมีผลทำให้พวกเขาตัดสินใจผิดหรือถึงขั้นจบชีวิต นี่จึงจะเป็นการต่อสู้ที่แท้จริง โหดร้ายจนทำให้คนลืมเลือนความรู้สึกของมนุษย์ รวมถึงความกลัวด้วย

พริบตาเดียวสัตว์ประหลาดสองตนก็ต้อนเชียวเหียนกับเจนให้จมนุ่ม

เจนปกป้องเซียวเหยียนอย่างมีน้ำอดน้ำหนพร้อมๆ กับสักการโถมตีของ
สัตว์ประหลาดครั้งแล้วครั้งเล่า ยิ่งการต่อสู้ครั้งนี้ยืดเยื้อเท่าไร ทีมของเจน
ก็จะบาดเจ็บล้มตายมากเท่านั้น

เซียวเหยียนยกขาขึ้น หยิบปืนกระบอกหนึ่งที่หนีบอยู่ตรงน่องออกมา
ยกขึ้นเล็ง ต่อให้มือของเขาสั่นเทาอย่างรุนแรงก็ตาม

“ร่างจริงของพวกมันยังเป็นขอมบี้! นายชักปืนยิงก็ไม่มีผลกับพวกมัน
สักนิด!” เจนเตือนเซียวเหยียนด้วยความอ่อนใจ

“พันโท วอลลิส ลองดูว่าครั้งนี้ผมกับคุณเข้าหากันไหม” เซียวเหยียน
ขบกรามแน่น นิ้วมือไม่สั่นอีกต่อไป

เจนไม่ยอมรับและไม่ปฏิเสธ เขาคลี่ยิ้มเรียบนิ่ง วินาทีที่สัตว์
ประหลาดตนหนึ่งออกไป สัตว์ประหลาดอีกตนก็ชะโงกหัวเข้ามากะทันหัน
เซียวเหยียนจึงเหนี่ยวไกทันที ความหนาแน่นของอากาศเพิ่มขึ้นอย่างฉับพลัน
อุณหภูมิลดลงอย่างฮวบฮาบ ส่งเสียงคล้ายเสียงปริแตก การเคลื่อนไหว
ของสัตว์ประหลาดช้าลงอย่างรวดเร็ว ก่อนหยุดนิ่งอยู่ตรงหน้าเซียวเหยียน
ของเหลวเหนียวหนืดในปากที่อ้ากว้างแข็งตัว ดวงตาแดงก่ำหม่นแสง
ในพริบตา เจนหันร่างใช้ดาบดาบเคาะศีรษะของมัน แตกละเอียดทันที

สัตว์ประหลาดอีกตนหนึ่งไล่ประชิดเข้ามาอีกครั้ง เจนฉวยปืนจากมือ
ของเซียวเหยียนมาเหนี่ยวไก สัตว์ประหลาดไหวหลบ แต่ร่างกายครึ่งซีก
ของมันก็จับตัวเป็นน้ำแข็ง เจนฟันมันเป็นสองท่อนอย่างไม่ลังเล

สัตว์ประหลาดน้อยลงสองตนจึงมีพื้นที่เคลื่อนไหวมากขึ้น การสังหาร
ฆ่าฟันของเหล่าทหารบกพิเศษยังมีอานุภาพ

“นี่นายวิจัยปืนแซ่แข็งสำเร็จแล้วหรือ” เจนรู้สึกสนุกกับการเล่น
อาวุธใหม่ชนิดนี้

“เปล่า อุปกรณ์พลังงานของมัน ผมยังไม่ได้...”

เจนหันไปเหนี่ยวไกครั้งที่สามยิงใส่สัตว์ประหลาดอีกตน แต่สิ่งที่
เขาคาดไม่ถึงคือปืนแซ่แข็งในมือกลับแตกละเอียด ยิ่งดีที่ปฏิกิริยาของเขา
ว่องไว ใช้คมดาบแทงเข้าที่คอหอยของสัตว์ประหลาด สัตว์ประหลาด
เบี่ยงหลบ เจนหันไปมองเซียวเหยียน “เฮ้ นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“ผมจะบอกคุณตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ได้แล้ว ถึงขั้นนี้จะไม่ทำให้คุณใช้ถูกความเย็นจนบาดเจ็บเหมือนอย่างกระบอกที่แล้ว แต่มันยังได้แค่สองนัด!”

และในเวลานั้น พันใต้เท้าของพวกเขาก็หดตัวอย่างรวดเร็ว เหล่าทหารบพิเศษพากันยิงเชือกขึ้น แต่เชียวเหยียนกลับร่วงลงไปพร้อมกับสัตว์ประหลาดเหล่านั้น

“เชียวเหยียน –” เจนปล่อยมือจากเชือก ชารอนเองก็ไล่ตามเจนลงไปด้วย

เสียงลมพัดวูบผ่านหูของเชียวเหยียน เบื้องหน้ามีดสนิท เขาหลับตาแน่น

มีบางอย่างจับเขาไว้กะทันหัน ความเร็วในการตกเริ่มช้าลง ความเจ็บปวดที่คาดไว้ไม่มาเยือน เขาได้ยินเสียงกระดุกแตก แต่ไม่ใช่ของตัวเขา เชียวเหยียนลืมตา เบื้องหน้าเป็นใบหน้าเย็นชา

“พันเอก เบอร์ตัน!” เชียวเหยียนเพิ่งพบว่าอีกฝ่ายคือไฮน์ เบอร์ตัน! เวลาที่เจนกับชารอนโฉบตัวลงมาถึงตัวเชียวเหยียนแล้ว

เครื่องให้แสงสว่างส่องสว่างพื้นที่บริเวณนั้น สัตว์ประหลาดที่ตกลงบนพื้นลุกขึ้นแล้วเริ่มจู่โจมอีกครั้ง

ไฮน์ปล่อยเชียวเหยียน ก่อนตวัดแขน กรงเล็บของสัตว์ประหลาดตรงหน้าก็ถูกฟันขาด การต่อสู้เปิดฉากอีกครั้ง ไฮน์กับเจนฆ่าฟันสัตว์ประหลาดพวกนั้นราวกับแข่งขันประลองกัน ไฮน์ไม่ได้จัดการสัตว์ประหลาดในครั้งเดียว เจนก็ตั้งใจฆ่าทิ้ง สัตว์ประหลาดที่ลอบจู่โจมเจนถูกไฮน์แทงทะลุหัวอีกครั้ง

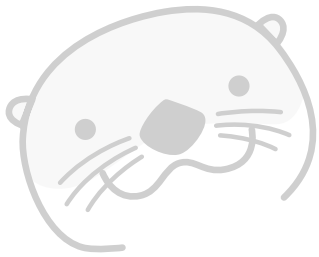
เชียวเหยียนมีลิฟและมาร์คคอยปกป้อง ทั้งสองเข้าหากันเป็นอย่างดีบวกกับชารอน แม้จะค่อนข้างตึงมือ แต่พวกเขาก็กำจัดสัตว์ประหลาดไปได้สองตน

เมื่อสัตว์ประหลาดตนสุดท้ายถูกไฮน์ฟันคอ ในที่สุดทุกอย่างก็กลับสู่ความสงบ

เชียวเหยียนกลืนน้ำลาย แล้วจึงพบว่าบนตัวไฮน์มีของเหลวของสัตว์ประหลาดที่แห้งกรังติดอยู่หลายรอย ชุดออกรบของลิฟกับมาร์คเอง

ก็ค่อนข้างมอมแมม สมาชิกในทีมของไฮน์ที่รวมพลอยู่ที่นี้จำนวนน้อยลง
หลายคนอย่างเห็นได้ชัด เจียวเหียนเดาว่ากว่าไฮน์กับพวกจะมาถึงที่นี่ได้
ก็ต้องจ่ายค่าแลกเปลี่ยนอย่างหนักหนาสาหัสเช่นกัน

ชั้นนี้เป็นชั้นศูนย์ควบคุมหลักของฐานบัญชาการ โถงทางเดินมืดสลัว
เบื้องหน้าราวกับมีผีร้ายอะไรบางอย่างคืบคลานเข้ามาอย่างไร้ขอบเขต

ทดลองอ่าน

บทที่ 45

การตายของชาร์อน

ไฮน์ดิงเซียวเหียนไปหลบหลังตนเอง มองผ่านแว่นเลนส์ใกล้ตา เซียวเหียนเห็นสิ่งที่มีรูปร่างคล้ายสัตว์ประหลาดกำลังคลานมาเบื้องหน้า มาร์คที่อยู่ข้างๆ กำลังอุ้มนั่นจนกระดูกนิ้วส่งเสียงลั่นดังกร๊อบ ลมหายใจของเซียวเหียนจุกอยู่ที่คอ ตลอดทางที่พื้นผ้าหลบเลี้ยง เขาเหนื่อยล้าเต็มที่แล้ว

ทันใดนั้นก็มียางอย่างถูกยิงออกมาจากโถงทางเดิน ไฮน์ดิงเซียวเหียนหลบ มันเป็นเมือกสีหนึ่ง ทหารรบพิเศษที่อยู่ด้านหลังพวกเขาถูกเมือกสีนั้นพันใส่ จึงพันเมือกสีนั้นด้วยดาบอย่างฉับไว ซอมบี้สองหัวตนหนึ่งพุ่งออกมา กระโจนเข้ากัดทหารรบพิเศษ มาร์คพุ่งออกไป วินาทีที่กระซอกอีกฝ่ายออกไปก็ถูกซอมบี้ตนนั้นกัดเข้าที่ไหล่จนจมเขี้ยว มาร์คแผดเสียงคำรามแล้วเหวี่ยงมันออกไป

ตอนแรกเซียวเหียนนึกว่ามันเป็นซอมบี้ร่างพิการ บนบ่าของมันมีคอยื่นออกมาสองปล้อง บนแผ่นหลังมีแขนสองข้าง ทว่ามันมีขาเพียงคู่เดียว แต่ซอมบี้ตนนี้วิ่งไวมาก วินาทีก่อนมันเพิ่งปรากฏตัวอยู่ใกล้มาร์ค วินาทีต่อมาพุ่งไปตรงหน้าชาร์อน ส่วนชาร์อนเบี่ยงร่างพ้นไปที่ลำคอของมัน แต่เจ้านั่นกลับจับดาบของชาร์อนไว้ได้!

วินาทีที่ชาร์อนดึงดาบออก เขี้ยวของมันก็แตกละเอียด แต่คู่รู้เดียวก็งอกออกมาใหม่

“มาร์ค ลิฟ ฝากตรงนี้กับพวกนายด้วย” ไสน์สั่งเสียงเฉียบขาด พวกเขามุ่งหน้าต่อไป

เซียวเหียนสุดลมหายใจเข้าเฮือกหนึ่ง มาร์คกับลิฟสกดซอมบี้ตุนั้นไว้ คนอื่นๆ ตามติดไสน์เข้าไปในโถงทางเดิน ปลายทางของโถงทางเดินมีเสียงเหี้ยมเกรียมดังขึ้น เซียวเหียนตะลึงงันกับสถานการณ์เบื้องต้น

กรงโลหะขนาดใหญ่กรงหนึ่งมีซอมบี้ที่รูปร่างพิกลพิการเช่นเดียวกับเมื่อก็ซังอยู่หลายสิบตน พวกมันตะเกียกตะกายด้วยใบหน้าเฝ้ารออย่างสุดแสน พยายามเบียดออกจากกรง เซียวเหียนมองออกตั้งแต่แวบแรกว่ากรงนี้สร้างจากไทเทเนียมเนื้อหนา ซึ่งเป็นโลหะที่มีความหนาแน่นที่สุดและทนทานที่สุดที่หาลอมได้ในปัจจุบัน ทว่าด้วยกรงที่แข็งแรงเช่นนี้เมื่อถูกซอมบี้พวกนั้นเบียดเสียดก็ถึงกับโยกคลอน

เงินที่ไร้ความตระหนกต่อภาวะวิกฤตมาตลอดทางเองก็ขมวดคิ้ว เขาเข้าไปใกล้เซียวเหียนอย่างเงียบเชียบ กดเสียงต่ำเอ่ยพูดกับไสน์ “ผมรู้สึกว่าคุณพวกนั้นกำลังจะออกมาแล้ว”

ขาดคำ กรงก็เปิดผาง ซอมบี้แย่งกันพุ่งออกมาราวกับกลิ้งรั้งท้ายทุกคนต่างตกอยู่ในคึกหนัก

ไสน์ไม่มีที่ท่าชักช้า เขาพาเซียวเหียนเช่นฆ่าล้างบางสุดกำลังฟาดฟันทุกอย่างที่ขวางหน้า พวกเขามุ่งหน้าสู่ด้านใน เจนกับซารอนตามติดอยู่ด้านหลัง ไม่รู้ว่าท้ายที่สุดแล้วหารบพิศษที่อยู่ปิดท้ายจะรอดไปจากที่นี่ได้เท่าไร

เซียวเหียนรู้ว่าพลตรี เกาเต็งพลาดพลั้งแล้ว เขาคาดไม่ถึงว่าฐานบัญชาการนี้ไม่ใช่แค่รายล้อมด้วยอันตราย ซินยังเดินทางต่อไป พวกเขามีโอกาสสูงที่จะย่อยยับทั้งหมด

ในเวลานี้ เบื้องหน้าของพวกเขาก็ปรากฏจอภาพฮอโลแกรมขนาดใหญ่ ใบหน้าของศาสตราจารย์แมนสันนับไม่ถ้วนปรากฏบนจอด้วยสีหน้าหลากหลายอารมณ์จนคนมองตาลาย แต่ล้วนพูดประโยคเดียวกัน

“นี่เป็นประตูบานสุดท้าย พวกคุณแน่ใจนะว่าจะเข้ามา”

เซียวเหียนสุดลมหายใจเข้าเฮือกหนึ่ง เขาในฐานะเด็กใหม่อ่อนหัดที่ไม่มีกาลังสู้รบมีชีวิตอยู่มาถึงตอนนั้นว่าเป็นปาฏิหาริย์ เขาเริ่มเสียใจที่ใช้ปืนแซ่แข็งเร็วเกินไป บางทีเขาน่าจะเก็บกระสุนแซ่แข็งนัดสุดท้ายไว้ให้ตัวเองเมื่อถึงเวลาคับขัน เขาไม่อยากเป็นภาระใคร ถ้าต้องถูกลัทธิประหลาดพวกนี้ฆ่า เขายอมเป็นทหารเทคนิคมือใหม่แซ่แข็งแบบเร่งด่วน

มีคนจับมือเขาไว้ นิ้วเรียวยาวสอดเข้ามาตามร่องนิ้วของเขา วินาทีที่นิ้วทั้งสิบสอดประสานกันแน่น หัวใจของเซียวเหียนก็เต้นระรัวอย่างบ้าคลั่ง นั่นคือมือของไฮน์

“ยังจำที่ฉันบอกว่าภารกิจครั้งนี้ของนายคืออะไรได้ไหม”

เสียงทุ้มเย็นดูคลืนความนึกคิดทุกอย่างของเซียวเหียน เขาไม่สามารถแปลงเสียงพูดจาใดๆ

“ต้องมีชีวิตอยู่”

พูดจบไฮน์ก็ปล่อยมือเซียวเหียน

ประตูเบื้องหน้าเปิดออกช้าๆ ซอมบี้จำนวนนับไม่ถ้วนพุ่งออกมาอีกแล้ว

เซียวเหียนรู้ว่าเขาไม่มีทางเป็นภาระของไฮน์กับเจน นี่ไม่ใช่การล่อเล่น เขาล่วงกระบอกจิตയാတ်โนมิติขนาดเล็กที่เห็นอยู่ตรงเอวออกมาแล้วปักลงบนต้นขาของตนเอง

นั่นเป็นยาที่ไม่ได้ผ่านการทดลองกับมนุษย์ เซียวเหียนก็รู้ว่าเมื่อมันเข้าสู่ร่างกายของเขาแล้วจะมีผลอะไรตามมา แต่เขาไม่อาจลังเลได้อีกแล้ว

ไฮน์กับเจนหันขวับไปพร้อมกัน เบิกตามองเซียวเหียนด้วยความตะลึง วินาทีต่อมาพวกเขาก็ถูกกลืนหายไปกับฝูงซอมบี้ ไฮน์กับเจนพยายามเบียดมาทางเซียวเหียนอย่างสุดกำลัง ไฮน์เพ่งย่นนิ้วมาแตะไหล่ของเซียวเหียนได้ ซอมบี้ก็กั้นพวกเขาออกจากกันอีกครั้ง

เซียวเหียนหลับตาลง รู้สึกได้ว่าซอมบี้เดินผ่านเขาไปอย่างไม่ขาดสาย พวกมันชนเขา แต่กลับไม่มีตมไหนเปิดศีกโจมตีเขา

เซียวเหียนค่อยๆ ลืมตาขึ้น แทบไม่อยากจะเชื่อ เขาก้าวเดินไปด้านหน้าราวกับล่องหนอยู่ท่ามกลางซอมบี้

นี่คือไวรัสมาร์คเกอร์ ทำให้ซอมบี้เห็นเขาเป็นพวกเดียวกัน จึงเสี่ยงการโจมตีจากซอมบี้ได้ แต่ไวรัสชนิดนี้ขาดความเสถียรเป็นอย่างมาก ตามการค้นคว้าวิจัย จะอยู่ในร่างกายอย่างมียีสืบนาที่ก็จะถูกเผาผลาญจนหมด

ท่าเวลาที่ยีสืบนาที่ก็เพียงพอที่จะให้ยอดฝีมืออย่างไฮน์หรือเจนทำอะไรได้มากมายแล้ว

คนที่อยู่ใกล้เขามากที่สุดคือไฮน์ เชียวเหยียนเข้าไปใกล้ไฮน์ ซึ่งในวินาทีนั้นซารอนก็ล้มพาดลงตรงหน้าเชียวเหยียน ซอมบี้กำลังจะกัดเข้าที่ศีรษะของเธอ และซอมบี้ก็อีกหลายตนก็กรูเข้าไป

ไม่มีเวลาลังเล เชียวเหยียนยกมือขึ้นปักกระบอกฉีดยาอัตโนมัติลงบนแขนของซารอน ฉีดไวรัสมาร์คเกอร์ที่เหลือให้เธอ ทันใดนั้นซอมบี้ที่บ้าคลั่งก็เหมือนหาเป้าหมายไม่เจอ หันไปจูโจมเจนกับไฮน์แทน

ซารอนนั่งงออยู่ที่พื้น ซอมบี้ทั้งหมดเหมือนมองไม่เห็นเธอ

“นี่...นี่มันเรื่องอะไรกัน...”

“อย่าเสียเวลา รีบจัดการพวกมันก่อนที่จะหมดฤทธิ์!” เชียวเหยียนจุดซารอนขึ้น

ไม่มีเวลาขบคิด ด้วยการช่วยเหลือจากซารอน ซอมบี้แต่ละตนถูกฟันล้ม ไม่ว่าซารอนจะโจมตีอย่างไร ซอมบี้ก็ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ กับเธอ ในที่สุดซอมบี้ทั้งหมดก็ถูกกำจัดเกลื่อนกระจายทั่วพื้น

พวกเขาอยู่เหนือศพของซอมบี้ มุ่งสู่เบื้องหน้าต่อไป

“เชียวเหยียน ยังมีสัตว์ประหลาดอีกเท่าไร” เจนถือดาบพลางเอ่ยถามอย่างหย่อนอารมณ์

“คุณชอบสัตว์ประหลาดหรือมือสังหารล่ะ” เชียวเหยียนยกมุมปากขึ้นอย่างอ่อนใจ

“ต่างกันตรงไหน”

วินาทีที่ประตูเปิดออก พวกเขาเจอมือสังหารสิบกว่าคนถือดาบรอต้อนรับ

“อ๊ะ...” เจนอุทานเสียงเบา “อย่างน้อยพวกนี้ก็สะอาดกว่าซอมบี้เยอะ”

มือสังหารพุ่งทะยานออกมา เชี่ยวเหียนมองเห็นชายคนหนึ่งสวมเสื้อกาวัลสีขาวผ่านช่องฝูงชน เขาหันหน้าเดินเข้าประตูบานเลื่อนประตูหนึ่ง ตามการวิเคราะห์ของเชียวเหียน อีกด้านหนึ่งของประตูบานเลื่อนนั้นน่าจะเป็นห้องควบคุมหลักของฐานบัญชาการแห่งนี้

ทว่าพวกเขากลับถูกขวางอยู่ด้านนอก ปรกายดาบไหววูบ เชียวเหียนรู้สึกได้ว่าพวกมันเฉียดผ่านเส้นผมกับลำคอของตนเอง ไส้กับเจนรับมือกับมือสังหารพวกนั้นพร้อม ๆ กับต้องปกป้องเชียวเหียนไปด้วย ชารอนเองก็ใกล้จะเอาไม่อยู่แล้ว

และในเวลานั้นเองลิฟกับมาร์คก็มาถึง เข้าประจันศึกโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง

ไสน์ฟันฝ่าตลอดทาง เขาผลักเชียวเหียนเข้าสู่โถงทางเชื่อมมือสังหารกรุเข้ามาอีกครั้ง เรือรบของไสน์พลั่วระเบิด แผ่นหลังกับไหล่ประสานเป็นเส้นตึงทรงพลัง

ไม่ว่าใครที่หวังเข้าใกล้เชียวเหียนก็ล้วนถูกสกัดอยู่ที่คัมดาบของไสน์ เชียวเหียนยันคิ้ว เขารู้ว่าตนเองไม่ควรนิ่งดูตาย ซึ่งสิ่งที่เขาทำได้ก็อยู่ด้านในประตูบานนั้น

ในเวลานั้นเจนก็ผลักชารอนออกจากวงล้อมการต่อสู้

“จันกับไสน์ขวางอยู่ตรงนี้! เธอไปปกป้องเชียวเหียน!”

เชียวเหียนมองไปทางไสน์

“ลิฟ” ไสน์ตะโกนเรียกชื่อลิฟ ลิฟฟาดฟันฝ่าวงล้อมไปหาไสน์ภายใต้การคุ้มกันของมาร์ค

“หัวหน้า!”

“เธอไปกับชารอน”

ลิฟพยักหน้า “เชียวเหียน! พวกเราไป!”

เชียวเหียนไปถึงหน้าประตูบานเลื่อนภายใต้การคุ้มกันของลิฟกับชารอน เขาเชื่อมต่อกับเทอร์มินัลอีกครั้ง ชายหนุ่มสงบสติอารมณ์สุดลมหายใจเข้าลึก ๆ เอื้อมหนึ่ง จุดอ่อนใหญ่ที่สุดของเขาคือไม่มีประสบการณ์การต่อต้านผู้ซัดขวางเลย ส่วนข้อได้เปรียบของเขากลับเป็นความเร็ว

ในการประมวลผลของสมองที่สามร้อยล้านเมกะบิต

ถ้าคิดจะแทรกแซงเข้ามาในสมองของฉัน ก็ลองดูว่านายจะตามทันไหม!

ความนึกคิดของเซียวเหียนวิ่งกระจายออกไปในชั่วพริบตา อาละวาดดุจเกลียวคลื่นบ้าคลั่ง เข้าครอบงำระบบควบคุมหลักของห้องทดลองแห่งนี้อย่างต่อเนื่อง พลังใดก็ตามที่คิดขัดขวางล้วนถูกเขาฟุ้งชนจนป่นปี้

ในโลกของห้วงความคิด นี่เป็นเวลาหลายสิบล้านปีหรือถึงขั้นหลายนาทิตั้งแต่เป็นเวลาเพียงชั่วพริบตาในความเป็นจริง

บานประตูเลื่อนเปิด เซียวเหียนลืมตา

ซารอนตะลึงพริ้งเพริด เธอไม่เคยเห็นทหารเทคนิคคนไหนสามารถเจาะระบบที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อนได้ด้วยความเร็วขนาดนี้มาก่อน ลิฟกลับใจเย็นกว่ามาก เธอขวางอยู่ด้านหน้าเซียวเหียน ก้าวเข้าประตูอย่างระมัดระวัง

นี่เป็นห้องวิจัยขนาดใหญ่ห้องหนึ่ง อุปกรณ์วิจัยครบครันมากกว่าห้องวิจัยของเคย์ซีเสียด้วยซ้ำ ข้อมูลนับไม่ถ้วนวิ่งอยู่บนจอฮอโลแกรมอย่างรวดเร็ว แปรเปลี่ยนหมุนเวียนอยู่ทุกวินาที เซียวเหียนปิดการวิเคราะห์ทุกอย่างที่กำลังทำงาน ห้องวิจัยทั้งห้องว่างเปล่าขึ้นมากะทันหัน พวกเขามองเห็นจานเพาะเชื้อมากมายนับไม่ถ้วน ก่อนไปหยุดนิ่งอยู่ที่ซอมนีตันหนึ่งที่กำลังอยู่ในภาวะหลับใหล

เขาเดินไปหยุดตรงหน้าอุปกรณ์ขนาดใหญ่เครื่องหนึ่ง

“คืออะไร” ลิฟถาม

“เครื่องผสมยีน พวกเขาใช้เครื่องนี้รวมร่างซอมนีตันที่เหมือนสัตว์ประหลาดพวกนี้”

การผสมยีนต้องใช้การประมวลผลที่ซับซ้อนอย่างมาก เพื่อให้ประสบความสำเร็จ ส่วนใหญ่ร่างผสมก็จะตายด้วยปัญหาระบบภูมิคุ้มกัน เซียวเหียนอยากรู้เหลือเกินว่าองค์กรรีปเปิลทำได้อย่างไร จิตสำนึกของเขาเข้าไปในระบบฐานข้อมูลของเครื่องผสมยีน แล้วดึงข้อมูลการวิจัยทั้งหมดออกมา

ในเวลาหนึ่งเอง เขาร่างหนึ่งก็ไถวูบผ่านเหนือศีรษะของพวกเขา ซารอน

กับลิฟพร้อมใจกันชักดาบออกมาสีกัด แล้วปัดออกไปโดยไม่เปลืองแรง
ลอยไปตกไกลหลายเมตร

เซียวเหียนจำคนที่สวมเสื้อกาวนคนนี้ได้แล้ว เขาก็คือนักวิจัยที่
ตนเห็นเมื่อ

“ขโมยของของคนอื่นนี่เป็นเด็กไม่ดีเลยนะ” อีกฝ่ายส่ายยิ้ม “ใน
ทางวิชาการถือว่าเป็นการคัดลอกแล้ว”

ดูจากท่าทางของหมอนี่แล้ว เขาเองก็ฉีดไวรัส X ให้กับตัวเองด้วย

“นายชื่ออะไร ทหารเทคนิคของนครไช่เหอ นี่เป็นครั้งแรกที่มีคน
เจาะระบบของฉันได้ เมื่อก็เร็วจนฉันตามนายไม่ทันเลย”

เซียวเหียนแหม่ปากไม่ตอบ เขาได้เทคโนโลยีสารสนเทศของเครื่อง
ผสมยีนมาทั้งหมดแล้วผ่านการถอดรหัสด้วยเทอร์มินัล เขาพบว่าเหตุผล
ที่ซอมบี้ซึ่งถูกดัดแปลงพันธุกรรมเหล่านี้ประสบความสำเร็จ เป็นเพราะไวรัส
ดาวหางที่อยู่ในตัวพวกมันมีการฟื้นฟูภาวะต่อต้านทางชีวภาพที่เกิดจากการ
ผสมยีนอย่างต่อเนื่อง ทว่าการฟื้นฟูลักษณะนี้ไม่อาจให้ประสิทธิผลคงอยู่
ได้นาน ไวรัสดาวหางจะยังคงกัดกร่อนพลังกำลังของซอมบี้พวกนี้ เพียงเวลา
สามวัน พวกมันก็จะล้มตาย

“ก่อนถามชื่อคนอื่น ควรแนะนำตัวเองก่อนไม่ใช่หรือไม” เซียวเหียน
เอ่ยเสียงเย็น

“ฉันชื่อดีแลน บอกตามตรงว่าฉันคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าคนของนครไช่
จะเข้ามาถึงห้องวิจัยนี้ได้” ชายหนุ่มท่าทางสุภาพนุ่มนวล ดูไม่ออกว่าประชด
หรือชมเชย “ชื่อของนายล่ะ”

เซียวเหียนกำลังจะเอ่ยปาก ลิฟกลับส่งสายตาเป็นเชิงท้า เธอ
ไม่ยอมให้ห้องกริปเปิลรู้ชื่อของเซียวเหียน จะทำให้เขาตกเป็นเป้าหมาย
การไล่ล่าขององค์กรกริปเปิลได้สูง

“โอ้โฮ เห็นทีจะเป็นเด็กดีที่มีแม่คอยคุมนะเนี่ย” ดีแลนหัวเราะ
ในลำคอ “แต่ฉันรู้ชื่อนายแล้ว เซียวเหียน พรคพวกนายเรียกนายแบบนี้”

เซียวเหียนรู้สึกว่ายายคนนี้น่าเบื่อสุดๆ ในเมื่อรู้แต่แรก แล้วจะถาม
อีกทำไม

“ฉันให้ออกาสนายแนะนำตัวเอง เพราะหวังว่าหลังจากฉันแอสมองของนายออกมาแล้ว จะได้หายเหตุตามการแนะนำตัวของนาย มีสมองของนายแล้ว การวิจัยของฉันน่าจะยิ่งเร็วขึ้น”

ดีแลนยกดาบขึ้น ลิฟปรี่เข้าขัดขวาง แต่คิดไม่ถึงว่านั่นเป็นการจู่โจมแบบลับขาสลอก ทันใดนั้นดีแลนก็พุ่งเข้าไปใส่ซารอน ซารอนฟันแขนขวาของเขาอย่างเฉียบขาด

ดีแลนผละถอยหลังทันที เลือดไหลหยดเป็นทาง แต่ครู่เดียวบาดแผลของเขาก็สมานกัน

“โอ้...โฮเอีย...” ดีแลนทอดถอนใจ “นี่จะปลุกถ่ายอวัยวะเทียมกันหรือเนี่ย! พวกเธอนี่น่าโมโหชะมัด”

ทันใดนั้นซารอนที่อยู่ข้างเชียวเหียนก็ล้มตึง ดาบตกพื้นส่งเสียงหนักๆ

“ซารอน!” เชียวเหียนยืนมือไปประคองเธอ แต่จู่ๆ ซารอนก็เหมือนสูญเสียเรี่ยวแรงทั้งหมด ร่างของเธอสิ้นเทา หายใจหอบแรง แขนทั้งสองข้างอ่อนยวบ ทหารรบพิเศษที่แข็งแกร่งคนหนึ่งเหมือนสูญเสียพลังชีวิตทั้งหมดอย่างกะทันหัน

“แกทำอะไร!” ลิฟพุ่งเข้าไป ดีแลนที่เหลือแขนเพียงข้างเดียวไม่ใช่คู่มือของลิฟ

ไม่ถึงครึ่งนาทีลิฟก็ฟันแขนซ้ายของเขาขาด ดาบพาดอยู่บนท้ายทอยของเขา ดีแลนส่ายยืม สายตามองไปทางซารอนที่อ่อนแรง

“ซารอน! ซารอน!” เชียวเหียนพบว่าซารอนพยายามบีบนิ้วกดแขนตัวเองพลางมองไปอีกทาง เชียวเหียนมองตามสายตาของเธอถึงพบว่าข้างแขนที่ขาดของดีแลนมีกระบอกฉีดยาอัตโนมัติขนาดเล็ก

“นายฉีดอะไรให้ซารอน” เชียวเหียนคำรามใส่ดีแลน

“สารกระตุ้นไวรัส X ไข่” ดีแลนผุดรอยยิ้มซ่อนนัยล้าลึก “เชียวเหียน สมองนายมีความเร็วของการประมวลผลอยู่ที่สามร้อยล้านเมกะบิต ส่วนที่นี่มีอุปกรณ์การวิจัยที่ทันสมัยที่สุด ซ้ายเหนือกว่านครไซร์ ลองดูไหมว่านายจะช่วยเธอได้หรือเปล่า!”

“สารกระตุ้นไวรัส X...” ลิฟมองไปทางเซียวเหียนอย่างงงจนราวกับกำลังขอลายยันจากเขาว่าโลกนี้มีสิ่งนี้จริงหรือไม่

สีหน้าของเซียวเหียนซีดขาว เขาพุ่งเข้าไปที่เครื่องเทอร์มินัลของห้องวิจัยนี้ แล้วเชื่อมต่ออย่างรวดเร็ว

ข้อมูลซึ่งถูกปิดไปแล้วกลับปรากฏขึ้นอีกครั้ง เลื่อนกะพริบอย่างไม่ขาดสาย กลายรูปร่างเป็นโลกอีกใบหนึ่ง

สารกระตุ้นเพิ่มจำนวนไวรัส X ในตัวซารอนทำลายเร็วแรงกับสารอาหารในร่างกายเธอด้วยความเร็วหลายเท่าตัว ส่งผลให้อวัยวะภายในกับพลังงานร่างกายถดถอย เซียวเหียนไม่มีทางวิจัยสารล้างฤทธิ์ที่สมบูรณ์ได้ก่อนที่ซารอนจะถูกไวรัส X ฆ่าตาย เขาทำได้แค่สร้างตัวยาบางอย่างที่ช่วยลดการกระตุ้นลักษณะนี้ให้สถานการณ์ของซารอนคงที่ จากนั้นก็พาเธอกลับนครไซร์ ที่นั่นมีบุคลากรมากมาย ทั้งยังมีเคย์ซ็อยอยู่ ต้องวิจัยสารล้างฤทธิ์ที่สมบูรณ์ได้แน่

เซียวเหียนตรวจเลือดตัวอย่างกับสัญญาณชีพทุกอย่างของซารอนรวมถึงวิเคราะห์ไวรัส X ที่แพร่กระจาย ความคิดของเขาจดจ่อมีสมาธิละเอียดทว่ารวดเร็ว ไม่ยอมให้มีอะไรขัดจังหวะและกีดขวาง

ลิฟกดศีรษะของดีแลนไปกระแทกกับผนังอย่างแรง “บอกมา! สารล้างฤทธิ์อยู่ที่ไหน!”

เลือดไหลลงจากศีรษะของดีแลน ไวรัส X ทำให้บาดแผลของเขาสมานอย่างรวดเร็ว เขาเฝ้าปากยิ้ม ตอบอย่างไม่รีบร้อน “ที่รัก ก็เพราะฉันคิดว่ายาล้างฤทธิ์ไม่ได้ ถึงได้มอบโปรเจกต์แสนยากนี้ให้เซียวเหียนลองไป!”

“ครั้งหน้าฉันจะชนหัวนายให้แหลก!” ลิฟจิกผมของดีแลนพร้อมเผยสีหน้าเหี้ยมเกรียม

ดีแลนมองไปทางเซียวเหียน “เขาดึงข้อมูลทั้งหมดของที่นี่ไปได้แล้ว ถ้าฉันวิจัยสารล้างฤทธิ์ได้จริงๆ เซียวเหียนก็ต้องเห็นแต่แรกแล้ว จริงไหม”

ดีแลนพูดถูก ที่นั่นมีการวิจัยเกี่ยวกับสารล้างฤทธิ์มากมาย แต่ท้ายที่สุดต่างก็ล้มเหลว เซียวเหียนวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดแล้ว เริ่มต้นจาก

อีกมุมมองหนึ่ง ขอบคุณงานวิจัยของดิแลนพวกนี้ มิฉะนั้นเขาจะไม่มีเวลา
ผสมตัวยาด้วยซ้ำ เชี่ยวเหียนผสมตัวยาที่ช่วยลดความเร็วในการเพิ่มจำนวน
ของไวรัสในตัวซารอนลงไปทกลิปเปอร์เซ็นต์ ถ้าจะสกัดตัวยาก่อนหน้านักแล้ว
ว่าซารอนคงทนไม่ได้นานขนาดนั้น

เชียวเหียนถอดเทอร์มินัล ค่ะกระบอกฉีดยาอัตโนมัติแล้ววิ่งไป
หาซารอน

ซารอนในเวลานี้ไม่มีสติแล้ว ดวงตาที่หรีบปรือของเธอว่างเปล่าไร้จุด
โฟกัส ดวงหน้าขาวซีด บนจอฮอโลแกรมแสดงผลกราฟเส้นตรงที่สัญญาณ
ชีพต่างๆ ของร่างกายหยุดทำงานแล้ว

ตัวยากถูกฉีดเข้าร่างกายของซารอน ลมหายใจของเชียวเหียนติดอยู่
ที่คอ

ตื่นเร็ว ซารอน! ฟันเร็วสิ ซารอน!

เชียวเหียนจ้องจอภาพเขม็ง บนนั้นยังคงแสดงผลเป็นเส้นตรง
ดวงตาของเธอราวกับน้ำนิ่ง

เชียวเหียนวิ่งกลับไปที่เครื่องเทอร์มินัล ผสมตัวยากอีกครั้ง แล้วฉีด
เข้าร่างกายของซารอน ทำซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายสิบครั้ง ซารอนก็ยังไม่
ปฏิกิริยาตอบสนอง

ฉันคำนวณพลาดตรงไหน ฉันคิดผิดตรงไหน เพราะอะไรถึงไม่มี
ปฏิกิริยาตอบสนอง

เชียวเหียนคาดคั้นตนเองซ้ำๆ เทอร์มินัลทั้งหมดในห้องวิจัยถูกสวม
ในวินาทีนั้น แล้วประมวลผลอย่างบ้าคลั่ง ลิฟต์เงหน้าขึ้นมองทุกอย่าง
ตรงหน้าแล้วนึกกลัวจากกันบึ้งหัวใจ

“เชียวเหียน – เชียวเหียน –”

เมื่อเธอพุ่งไปถึงตรงหน้าเชียวเหียน อุปกรณ์ทุกอย่างที่ทำงานไม่ไหว
ก็หยุดไปกะทันหัน ข้อมูลใหม่จนเกิดประกายไฟเล็กๆ ห้องวิจัยตกอยู่ใน
ในความมืดทันที

ลิฟต์ปล่อยเครื่องให้แสงสว่าง ห้องวิจัยจึงกลับมาสว่างอีกครั้ง

เชียวเหียนนั่งนิ่งอยู่ที่พื้น สายตามองไปทางซารอน

“หยุดเถอะ เชี่ยวเหียน ชารอนตายแล้ว” ลิฟยื่นมือไปถอดอุปกรณ์เชื่อมต่อเทอร์มินัลของเชียวเหียน

เขายังคงไม่ตื่นจากภวังค์

“การคำนวณของฉันต้องผิดพลาดตรงไหนสักแห่งแน่...ต้องเป็นเพราะฉันโง่เกินไป! ถ้าเคยซื้ออยู่ที่นี้...ถ้า...”

ลิฟกดศีรษะของเชียวเหียนลงบนไหล่ตัวเอง พลังตบแผ่นหลังเขาเบาๆ

“นายไม่ได้ผิดพลาดตรงไหนทั้งนั้น แล้วนายก็ไม่โง่ด้วย ต่อให้เคยซื้ออยู่ที่นี้ สิ่งที่นายทำได้โชว์เขาจะทำได้เสมอไป”

ดีเลนที่มองเหตุการณ์เงียบๆ มาตลอดอย่างไม่มีสีใจ “ถูกต้อง... นายไม่ผิดอะไรเลย ความนึกคิดของนายเร็วจนเทอร์มินัลของที่นี่แบกรับไม่ไหว เพียงแต่ท้ายที่สุดนายตามความเร็วของไวรัส X ไม่ทัน”

ไหล่ของเชียวเหียนกระตุก

ลิฟหันร่างขวับ ดาบคมตัวดผ่านกลางอากาศวงหนึ่ง ศีรษะของดีเลนก็ถูกฟันขาด เธอมีสีหน้าเย็นชา หัวศีรษะของดีเลนเดินมานั่งลงข้างเชียวเหียน

นี่เป็นครั้งแรกที่เชียวเหียนเห็นความโหดของลิฟ

ลิฟอยู่ในความเงียบ เธอไม่รู้จะปลอบเชียวเหียนอย่างไรดี เพราะความเลือนลอยที่ฉายอยู่บนใบหน้าของเชียวเหียนเป็นสิ่งที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน ดังนั้นเธอจึงได้แต่นั่งเงียบๆ อยู่ข้างเขา เธอรู้ว่าตนเองไม่อาจแบ่งเบาความโศกเศร้าของเชียวเหียนได้ เพราะในพื้นที่หนึ่ง เป็นพื้นที่ของเชียวเหียนเท่านั้น คนอื่นๆ ล้วนไม่สามารถเข้าถึงและไม่อาจหยั่งถึง

ชายหนุ่มคนนี้ได้เติบโตมาในหนึ่งมุมมองอย่างหย่อนอารมณ์ได้ทั้งวัน และไปดื่มเบียร์กับพวกเขาจนเมาไม่รู้เรื่อง ตอนที่เขามีคลีนอารมณ์ให้เห็นมากที่สุดก็คือตอนที่ถูกมาร์คกระชากคอแล้วบอกว่าจะออกปฏิบัติภารกิจ เขาหวาดกลัวแต่ไม่เคยพุ่มพ่ายต่อต้าน ทว่าเชียวเหียนในเวลานี้ ลิฟถึงขั้นไม่กล้ายื่นมือไปแตะเขา รวบรวมว่าเขาพร้อมจะแตกสลายไปในอากาศได้ทุกเมื่อ

“อย่าตำหนิตัวเอง นายไม่ใช่เทพ แก้ปัญหาทุกอย่างไม่ได้” นานที่เดียวกว่าลิฟจะเค้นคำพูดออกมาได้ประโยคหนึ่ง

เซียวเหียนยังคงมองไปทางซารอน

เขานึกถึงครั้งแรกที่เจอซารอน เธอกระโดดลงจากยานอย่างปราดเปรียว ตัวเขาในเวลานั้นได้แต่แงะหน้ามองอย่างเช่ซ่า

“ดูนายเศร้าเสียใจแล้ว ตามหลักฉันควรจะพุ่มพ่ายมากกว่านายไม่ใช่เธอ เธอเป็นเพื่อนร่วมรุ่นของฉัน ตอนที่พวกเราฝึกยังถูกจัดให้เป็นรูมเมทกัน เธอเก่งกว่าฉันเสมอ หลังจากเข้าหน่วยภารกิจพิเศษปีที่สองก็เป็นร้อยโทแล้ว ปีที่สามเป็นร้อยเอก ปีที่สี่ก็เป็นที่พันตรีแล้ว”

ตามกฎแล้วลิฟควรพาเซียวเหียนถอนกำลังอย่างรวดเร็ว เพื่อให้ดิแลนตายแล้วก็ไม่ได้หมายความว่าที่นี่จะไม่มียันตราย ไม่นานวันที่ต่อไปตัวอย่างทดลองหนึ่งอาจพุ่งออกมาก็ได้ ทว่าเซียวเหียนเหนื่อยแล้ว ลิฟเองก็เหนื่อยเช่นกัน

ทันใดนั้นลิฟเกิดความรู้สึกอยากนั่งกับเซียวเหียนเงียบ ๆ แบบนี้แล้วฟังเสียงลมหายใจของตนเอง เพื่อให้ความตายจะกลืนกินพวกเขาก็ตาม

“นี่เป็นปีที่เท่าไรที่ซารอนรับไวรัส X” เซียวเหียนเอ่ยถามเรียบ ๆ

“ปีที่หก อันที่จริงทหารบกพิเศษมากมายมีชีวิตไม่ถึงหกปีด้วยซ้ำ เพราะการฟื้นตัวกะทันหันของไวรัส X หรือไม่ก็เพราะภารกิจ” ลิฟหยุดไปครู่หนึ่ง “เซียวเหียน เทอร์มินัลไร้สายยังทำงานได้ ส่งข้อมูลทั้งหมดกลับฐานบัญชาการเถอะ ถ้าเกิดอะไรไม่คาดฝันขึ้นกับพวกเราอีก ขอแค่คนของเราได้รับข้อมูลพวกนี้ ความสูญเสียทั้งหมดก็ไม่แน่ว่าสูญเปล่า”

เซียวเหียนหยิบเทอร์มินัลไร้สายของตัวเองเงียบ ๆ แล้วส่งข้อมูลทุกอย่างกลับไป

เครื่องให้แสงสว่างเริ่มสลับลงเรื่อย ๆ

เวลานี้เซียวเหียนไม่รู้สึกลัวตกกลัวต่อความมืดอย่างตอนแรกแล้ว เพียงแค่นั่งเฉยๆ

จนกระทั่งมีคนเข้ามา

เครื่องให้แสงสว่างส่องสว่างพื้นที่บริเวณนั้นอีกครั้ง เป็นไฮน์กับเจน